

Бояна ке сѣ разбудить.“
 Зедо'е живи жгленя,
 И ѣ кладо'е въ пазу'а;
 Бар' не Бояна мърднала.
 Пакъ си говоратъ браке ѣ:
 „Майко ле, мила майко ле!
 Да го викнине Стояна,
 Акъ ѣ отъ нафолъ умрена,
 Бояна ке сѣ разбудить.“
 И го викне'е Стояна,
 Стоянъ ѣ сегна въ пазу'а,
 Колку ѣ сегна въ пазу'а,
 Бояна ми сѣ разбуди.
 Бояна лепо говоритъ:
 „Майко ле, мила майко ле!
 Що бѣѣ си лепо заспала.“ —

„Керко ле, мила Бояно!
 Кога ти зміа кладофме,
 Какъ не те тебе изеде?
 Кога ти оганъ кладофме,
 Како не ми те изгоре?“ —
 „Майко ле, мила майко ле!
 Кога ми зміа кладофте,
 Какъ да ме роса оброси;
 Кога ми оганъ кладофте,
 Какъ да ме сжнце угреа. —
 „Бояно керко рогено!
 Кога ти сегна въ пазу'а,
 Како не ми сѣ уплаши?“ —
 „Майко ле, мила майко ле!
 Защо ми сегна въ пазу'а,
 Со него да сѣ кердоса.“

469.

Потекла ми вода, вода сунгерліа,
 Понесла ми круша, круша шербетліа,
 Потъ круша-та иматъ еденъ шаренъ одаръ,
 На одаръ ми седить мома Ангелина.
 Ми помина старо, старо гурельо'о:
 „Добро утро моме, моме Ангелино!“ —
 „Далъ богъ добро, старо, старо гурельо'о!“ —
 „Аль сѣ піетъ вода, вода сунгерліа,
 Аль сѣ ядить круша, круша шербетліа,
 Аль сѣ любитъ моме, моме Ангелина?“
 Тога зборвить моме, моме Ангелино:
 „Ид' отъ тука, старо, старо гурельо'о!
 Не сѣ піетъ вода, вода сунгерліа,
 Не сѣ ядить круша, круша шербетліа,
 Не сѣ любитъ моме, моме Ангелина.“

Потекла ми вода, вода сунгерліа,
 Понесла ми круша, круша шербетліа,
 Потъ круша-та иматъ еденъ шаренъ одаръ,
 На одаръ ми седить мома Ангелина.
 Ми помина лудо, лудо неженато:
 „Добро утро моме, моме Ангелино!“ —